

La creu de caps de mort

Bigues i Riells del Fai

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Bigues

Coordenades:

Latitud: 41.67538
Longitud: 2.21385
UTM Est (X): 434563
UTM Nord (Y): 4614034

Classificació

Número de fitxa 08023 - 34
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Recull bibliogràfic de Maria de Bell-lloc.
Protecció Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dj., 24/03/2005 - 01:00

Descripció

A Bigues hi vivia un matrimoni feliç, bondadós i honorable. Eren molt estimats per tot el poble. Per desgràcia seva, el seu fill, Feliu, era una mala peça. Allí on hi havia hagut un problema hi sortia el seu nom. Els pares ho van provar tot, fins i tot donar-li un ofici, però no hi havia manera. Un dia que en Feliu estava de Festa Major, el van avisar que el seu pare s'havia posat molt malalt, però no va anar a casa fins que es va acabar la festa. Quan va arribar el pare estava molt greu i sense parla, només li donà una mirada que li va glaçar el cor. Al cap de cop morí.

Per un breu temps, en Feliu es comportà, però tot seguit va tornar a fer de les seves. No treballava, es passava setmanes seguides fora de casa, es va vendre les eines del pare. Un dia que en Feliu anava a missa, va veure que a la creu, feta de caps de mort que hi havia a la cantonada del cementiri adossat a l'església, li havia caigut la testa de la part de dalt. Quan passava això, es substituïa per un altre cap del cementiri. Aquella vegada hi havia posat una testa blanca com si fos força recent. Al veure-la, en Feliu quedà parat d'esglai, li semblà que les conques buides dels ulls s'anaven omplint i li llançaven una trista mirada. Cada cop que passava per aquell lloc veia la mateixa imatge.

Feia temps que la gent del poble estava intranquil·la per l'alt increment de robatoris i assalts de bandolers. Un dia un veí, en Ton, es va trobar un bandoler i es va voler defensar, però resultà ferit. La notícia es va escampar i arribà a oïdes de la mare i la germana d'en Feliu, que restaven a casa filant al costat de la llar de foc. Era ja de nit i van tocar amb força a la porta. Era en Feliu, que ocultava una ferida de pistola, la mare va caure del disgust i els fills es pensaven que havia quedat morta. En Feliu fugí espantat sense rumb i pensant que havia mort la seva mare, es va deixar caure a terra, vençut per la fatiga, havia anat a parar al cementiri. Quan aixecà els ulls es va trobar davant per davant de la creu de caps de mort, de la testa que el mirava, ara en sortia una mirada amenaçadora, com l'última que li havia llençat el seu pare. Veia ombres, d'un home sense cap, després anà al nínxol del seu pare i observà que hi havia un forat en el lloc del cap. A l'endemà, el rector va trobar en Feliu estès a terra, aquest li confessà totes les culpes i que volia posar-hi remei. Amb el rector de mitjaner, en Ton el perdonà i en Feliu es comportà des de llavors com un bon hereu i cap de casa.

Des d'aleshores aquella creu fou més venerada que mai.

Bibliografia

BELL-LLOC, Maria de (2004) Llegendari. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Recopilació de Joan Armangué i Herrero, pàgs. 131-136.